

at han da kunde see, hvorvidt de Foranstaltninger, som af ham maatte være tilsigtede, ogsaa vilde finde Deeltagelse, Sympathi eller Aerkjendelse af den lovgivende Magt. Det blev ogsaa ganske bestemt og klart udtalt af den ærebe Minister ved Sagens foregaaende anden Behandling her i Thinget, at han af denne Grund ønskede et Udvalg nedsat; det vil paa den anden Side ligeledes erindres, at der blev fremsført stærke Indvendinger imod at nedsætte et Udvalg af den Grund; der blev med Rette fremhævet, at det vilde være noget ganske Fornulst, hvis det Udvalg, der saaledes blev nedsat, vilde indbrage et Spørgsmaal af et saadant Omfang og en saadan Betydning, som det af den ærebe Minister berørte, under sin Virksomhed. Det er en ligefrem Følge deraf, at jeg har paa det Bedste stræbt ogsaa at gøre denne Opfattelse gjældende i Udvalget, og jeg kan derom sige som Medlem af dette Udvalg, at Udvalget som Udvalg i denne Sag betragtet har, saavidt jeg veed, aldeles ikke confereret med Ministeren om Sagen. Derved vil jeg paa ingen Maade benegte, at den Leilighed, der var givet til at omtale Forholdet i Almindelighed, har været benyttet, ligesom ogsaa at et af Dissenspunkterne, der har sin Betydning, har været Gjenstand for privat Samtale imellem Ministeren og Udvalgets Medlemmer; men jeg ønsker, at det skulde staae klart — Ministeren har vel ikke sagt det, men man kunde let misforstaae det saaledes af visse Optringer — at et Udvalg, nedsat over denne lille Sag, som her ligger for, havde tiltaget sig Ret til at indbrage dette almindelige store Spørgsmaal under sine Forhandlinger om denne Sag, og skulde med Ministeren være blevet enigt om de Foranstaltninger, som Regjeringen maatte ville træffe. Nu vender jeg mig til den sidste Paragraph, og der skal jeg da meget villig indrømme, at jeg naturligtvis ogsaa har erkjendt det fuldkommen Rigtige og Hensigtsmæssige i indtil videre at standse med Oprettelsen af nye Creditforeninger. Jeg skal derfor heller ikke have det Mindste at indvende imod denne Paragraph i og for sig, men det er kun af reent formelle Grunde, at jeg maa være imod den. Jeg synes, at det er aldeles umuligt at sætte den ind. Hvorledes man kan

skrive for Alvor i en Lov, der angiver sig at være et Tillæg til Loven af 20de Juni 1850, og som omhandler et ganske særligt Forhold, og som gaaer ud paa at give Loven af 1850 et Tillæg — hvorledes man i det selsomme Tillæg, som saaledes skulde gives Loven af 1850, kan opheve denne Lov, — thi det er vistnok det Samme som at hæve Loven at sige, at for Fremtiden skulle ingen saadanne Foreninger kunne oprettes — det maa jeg tilstaae, det forstaaer jeg ikke. Det er af denne og ikke af nogen som helst anden Grund, at jeg formener, at der ikke for Dieblisset kan være Tale om at stemme for § 2, uagtet den i og for sig kan være meget rigtig. Den ærebe Ministers Forslag skal jeg ganske sikkert stemme for, idet der da kun er Tale om Redactionen af § 1. Jeg finder det i allerhøjeste Grad hensigtsmæssigt, hvis der skulde være nogen Tvivl tilstede, at der da ved den af Ministeren foreslaaede Tilspøining finder en klar og tydelig Udtalelse Sted fra Lovgivningsmagtens Side om dette Punkt. Derimod kan jeg ikke af denne Grund stemme for den saaledes ændrede § 1, thi den Foranstaltning, der her af Regjeringen ansees for nødvendig at træffe, og som jeg for mit Bedkommende finder nødvendig, den — det kan man have fuld Tillid til — vil Regjeringen nok vide at gennemføre, selv om den ikke bliver draget frem som et tilfældigt Punkt, igjennem et Endringsforslag til Loven her. Jeg kan altsaa ikke af den Grund, at jeg maa ansee Vedtagelsen af dette Forslag for nødvendig, jeg kan sige for aldeles nødvendig, ja uundgaaelig nødvendig, naar der virkelig er reist Tvivl om Berettigelsen af Tilsynet i saa Henseende — jeg siger, jeg kan ikke af den Grund lade mig bestemme til at stemme for en Lov, som jeg forøvrigt er imod. Jeg er fuldkommen overbevist om — jeg gjentager det — at saa vilde vi med Bæthed uden denne Lov faae et Lovforslag fra Ministeriets Side, der vilde kunne afhjælpe Manglen. Til Slutning vil jeg nu kun ganske kort igjen omtale min Stilling til Sagen. Den er bleven noget misforstaaet ogsaa af min ærebe Sidemand (M. P. Bruun). Jeg har paa ingen Maade udtalt mig imod Sagen i og for sig, og min ærebe Sidemand har i Slutningen af sit Foredrag